

Într-o zi cu vânt, Oli se plimba pe o potecă,
cu un firicel neobișnuit în mâna. Era o bucătică
de sfoară roșiatică, din lână, desprinsă din capul
unei păpuși, pe care Oli o primise în dar.

Oli se plimba liniștit. Vântul nu îl deranja.
Ba chiar îi plăcea să simtă briza de toamnă pe obraji.
Dar, deodată, vântul s-a întețit atât de tare,
încât i-a zburat lui Oli sfoara din mâna
și a purtat-o departe, sus, printre crengile copacilor.
Oli a încercat să o prindă, sărind și
alergând după ea, dar sfoara parcă dispăruse.

— Mulțumesc! s-a auzit un ciripit vesel și melodios. Oli a ridicat privirea și a văzut o pasăre care ținea sfoara roșiatică cu aripa.

— Aveam nevoie de ceva confortabil ca să-mi termin de construit cuibul! Cât e de moale și călduroasă... este exact ceea ce îmi lipsea! Cuibul meu va fi perfect!

